

[Helge Mortensen]

Vesttyskland, og hvad den danske reaktion har været, og hvilken rolle projektet vil indtage på miljøministermødet den 17. november, idet projektet må anses for at være i strid med aftaler om beskyttelse af Vadehavet som særligt naturområde inkl. dyr, fisk, fugle og anden fauna.

Svar (15/11 88):

Miljøministeren (Lone Dybkjær):

Den danske regering er ved flere lejligheder blevet informeret om opførelsen af en stor havn ved Dollart ved grænsen mellem Holland og Vesttyskland. Projektet har bl.a. været nævnt i de nationale rapporter fra de respektive lande ved de regeringskonferencer, der har været afholdt som led i det trilaterale samarbejde mellem Danmark, Holland og Vesttyskland om beskyttelse af Vadehavet.

I 1983-84 fandt der en brevveksling sted mellem den danske og den hollandske miljøminister bl.a. om Eems-Dollart-projektet, hvor den hollandske minister gjorde nærmere rede for projektet og de forholdsregler, der ville blive taget for at gøre dette så miljøvenligt som muligt.

På baggrund af, at aftalen mellem Vesttyskland og Holland om Eems-Dollart-projektet, herunder havneanlægget, allerede var underskrevet den 10. september 1984, og at projektet havde fået en mere miljøvenlig udformning, fandt den danske regering ikke anledning til at bringe punktet særskilt op på den trilaterale regeringskonference i 1985.

I den hollandske nationalrapport til regeringskonferencen den 17. november 1988 i Bonn hedder det, at »Eems-Dollart-samarbejdsstraktaten, som specielt omhandler anlægget af Dollarthavnen, blev godkendt af Underhuset i 1987. Den skal nu diskuteres i Overhuset« (med henblik på ratificering).

I den vesttyske nationalrapport hedder det, »at Dollarthavneprojektet stadig er under forberedelse.«

Det er klart, at ethvert indgreb i Vadehavets natur må give anledning til bekymring og grundige overvejelser. Det er den danske regerings opfattelse, at sådanne grundige overvejelser også har fundet sted, og da der foreligger en underskrevet aftale mellem Vesttyskland og Holland, har den danske regering tillid til, at udformningen af projektet sker så miljøvenligt som overhovedet muligt og under størst mulig

anerkendelse af det internationale samarbejde på dette felt. Spørgsmålet vil derfor ikke fra dansk side blive taget særskilt op på mødet i Bonn den 17. november 1988.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) *Forhandling om redegørelse nr. R 3:*

Forsvarsministerens redegørelse af 1. november 1988 for løsning af forsvarets opgaver i de nærmeste år.

(Redegørelsen anmeldt 1/11 88. Redegørelsen givet 1/11 88. Meddelelse om forhandling 1/11 88).

Forhandling

Hans Hækkerup (S):

Der er nu forløbet over halvandet år, siden forsvarsminister Hans Engell i april 1987 fremsendte den daværende regerings forslag til en forsvarsordning for årene 1988-1992. Vi har skiftet forsvarsminister to gange siden, men det er der ikke kommet noget forlig ud af endnu.

Socialdemokratiet gjorde det fra starten klart, at vi ønskede et nyt forsvarsforlig, men at det var en absolut betingelse for os, at det skulle være en nulløsning, et uændret forsvarsbudget målt i reale kroner, altså en nulløsning med dyrtidsregulering.

Den daværende regering havde foreslået en stigning på 400 mio. kr. det første år voksende til 800 mio. kr. i 1992, og det stod den fast på, selv om det var klart for alle, at der ikke kunne skabes flertal for andet i Folketinget end en nulløsning.

Stor var derfor vores spænding, da den nye regering var dannet. CD og Kristeligt Folkeparti var sparket ud, og De Radikale var kommet op på taburetterne. For sandheden var jo, at vi tre gange havde bedt den daværende regering om at tage De Radikale med i forhandlingerne, og at den daværende regering tre gange havde sagt nej. Det mest interessante var egentlig begrundelsen for at sige nej, nemlig den, at De Radikale havde foreslået at skære 700 mio. kr. ned på forsvaret på finansloven for 1988, samt at De Radikale var skeptiske over for vort NATO-medlemskab. Jeg forstår, at sådan er det øjensynlig ikke mere.